2026-2027

micro obert de poesia

AL CASAL DE BARRI
BAC DE RODA-POBLENOU

CLUB DE LECTURA
BAC DE RODA

Micro Obert del Club de Lectura

Casal de Barri Bac de Roda-Poblenou

Acompanyament de guitarra a càrrec de:
Miguel Climent, Cristina Fernández, Emilia Molinero, Josep Maria Oliva, Ángeles Silva, Elisabeth Verdaguer

And I love her - The Beatles
Instrumental

Me desplom - Maria Jaume
Elisabet Verdaguer a la veu

Hallellujah - Leonard Cohen
Cristina Fernández a la veu

Que tinguem sort - Lluis Llach
Emila Molinero a la veu

Apel.les Mestres
Musicat i interpretat per Miguel Climent

Interpretació dels membres del Club de Lectura

•

Milers de terabytes amb forma humana
Prudenci Batalla

Obertura
Paqui Bernal

Jo he vingut a la terra catalana
Mohamed Bousby

Aigua de vida
Demà
Refugi de sommiadors
Leonor García

Mónica
Joana Medina

Déjame ayudarte mundo
Marcado por la distáncia
Antonio Molina

Nit de Reis
Dolors Monserda

Absència
El meu safareig
Dolors Pérez Sánchez-Fortún

Alhambra
Recuerdos
Destino
Edith Piñas

Àliga-Estiu
Platja
Míriam Vera

A un preso
Ángel Vera

micro obert de poesia

AL CASAL DE BARRI
BAC DE RODA-POBLENOU

MILERS DE TERABYTES AMB FORMA HUMANA

Milers de terabytes
amb forma humana
envaeixen
els nostres espais
de comunicació.

Ja els tenim a sobre,
són massa ràpids,
ja controlen
tots els ordinadors del món,
i la tele,
i els aparadors;
marquen els preus
del peix i la carn,
de la benzina,
de la vida i la mort.

Voldran fer-nos creure
que desitgen
un futur millor
a la Humanitat,
però en el fons,
de veritat
només volen
quedar-se
els nostres calerons.

La Intel·ligència Artificial
resulta un enorme merder.
Si, parlant,
les persones
ens entenguéssim,
no ens caldrien
aquests robots
crescuts, creguts
i fora de control.

El mercat negre
s'anuncia per la tele.
És molt senzill
"tunejar"
un cervell sencer,
i vendre un home,
o una dona,
sense cervell.

Milers de zombis
amb forma de terabytes
envaeixen
els nostres espais
de comunicació.

Prudenci Batalla

OBERTURA

Desde mi ventana contemplo un retazo de cielo
vertical, pequeño. Nubes de vainilla
se revuelcan las unas encima de las otras
bailando la obertura de la pieza.

Es como todo un mundo encajonado
entre edificios que comprimen la belleza.
Es vida que se estira hacia lo alto
y desparrama el añil en azul claro
que arañan desde los tejados las antenas.

A veces se cuelan las llamas como flechas
de ese sol que se sacude la pereza,
y mi mirada se escapa, ansía
beberse la fuerza indispensable de la esfera.

Cada día aparece el mismo poema escrito
en un pergamino de bordes quemados.
La mañana recita versos a medias olvidados
y yo me invento las sílabas que faltan:
tengo el horizonte en la memoria grabado.

Un instante, y luego se diluyen las nubes,
se funden los azules, los grises y los malvas.
Y entonces agradezco a no sé quién
ese paisaje en miniatura, encogido
e inmenso al mismo tiempo, ese cortometraje
con banda sonora de motores y cláxons.

Porque ignoro el bullicio. Soy toda ojos,
soy una cámara fija. Existo para ver
mi cielo enano que existe para que yo lo vea.
¿Quedamos mañana otra vez?
Sólo veintitrés horas. Aquí estaré.

Paqui Bernal

JO HE VINGUT A LA TERRA CATALANA

Jo he vingut perquè ella m'esperava
I perquè les estrelles del cel i el seu mar del viatge em protegeixin.
La seva primavera m'ha regalat una rosa vermella en un gerro groc.
Una flor que cap poeta ha vist abans.
I cap jardí dels reis la coneix.
La rosa vermella que he llegit en els seus ulls ha vist Mart i Saturn
He vist el confrontable sofà del meu avi
I la part rica que m'espera.
Jo he vingut a la terra catalana
Portant el meu passaport i el colom de la pau.
També per les ganes d'emigrar
Que he tingut des de petit.
La vaig veure en els seus somnis
Que em visita els meus pensaments dia i nit.
I em convida a viure sobre la seva terra durant la meva joventut.
No m'importa on visc si res no en tinc.
Ja he decidit viure al costat del mar.
I damunt del sostre i sota de la seva terra.
I entre el cel i els núvols, no m'importa.
El més important és que no deixo d'estimar-la.
Faci el que faci de mi, passaré els dies entre els seus braços.

Mohamed Bousby

AIGUA DE VIDA

Pluja que mulla la terra,
aigua que arriba del cel,
pluja que corre per camins i per carrers,
aigua que flueix per rius i per estanys.
Pluja que omple brolladors,
aigua que raja de les fonts.
Pluja als vidres, al terra,
aigua als aqüífers.
Mar i oceans,
rius i llacs.
Aigua que és vida,
sempre al seu voltan,
sempre a prop.
Aigua que és part del nostre cos.
Pluja que dona vida a les collites,
que dona vida a les llavors,
que dona vida als ramats i als homes.
Pluja que mulla la terra,
aigua que arriba del cel.

Leonor García

DEMÀ

Demà seré la dona forta que s'espera de mi,
demà m'aixecaré un altre cop.
Avui deixa'm que plori,
deixa'm sola un moment,
al terra, espantada, enfonsada,
voltejada de dubtes.
Demà seré la dona forta que he d'ésser.
Deixa'm que avui siga la nena petita
I perduda que hi ha a dins.

Leonor García

REFUGI DE SOMMIADORS

Construirem el nostre refugi
a dalt dels arbres,
on la realitat no ens pugui trobar.
De nit encendrem un llum,
per guiar als somiadors perduts,
mentre expliquem històries oblidades,
històries increïbles o històries inventades.
Riurem, parlarem, somniarem junts,
prop dels estels que il·luminen la nit,
sota la imponent presència de la lluna
cómplice de noctàmbuls i d'esperits lliures.

Leonor García

MÓNICA

Quan penso que per
donar-te a tu la vida,
quasi perdo la meva,
que t'he cuidat sempre
com una flor
i tu et descuides com a
una merda.
Em pregunto si seré mala
mare,
per pensar si ha valgut
la pena desperdiciar el
temps.
Tot el patiment, nits
sense dormir,
activitats de tota mena,
trucades a la nit,
drames a distància, tot i
estar al llit,
sempre amb les urgències,
viure amb molt neguit.
Tota la vida al teu servei
i tú sense sentir,
que tens una vida per
viure,
que desperdicies del matí a la nit,
els dies passen, la vida
també,
el món no s'atura, i segueix girant,
i la vida s'escapa d'entre les mans.
Desperta ara que encara
ets a temps,
I no esperis a sentir que
ja no em tens.

Joana Medina

DÉJAME AYUDARTE MUNDO

Déjame mirar tus ojos
Déjame mirar tu boca
Déjame decirte al oído
Muy suave y despacito
Como si fuera un susurro
Lo que siente mi corazón
Cuando yo bailo contigo

Que bonito y arrogante
Y que fino me ha salido
Si al bailar contigo un bolero
Esto te digo al oído,
Pero hoy
Pero hoy me encuentro triste
Y bastante dolorido
Por la droga, por el sida
Por las últimas noticias
Que al mundo han conmovido

Bolero, mi fuente de inspiración
Que habla de cosas bellas
Y también de desamor
Como podrás permitir
Que también te inyecten a ti
Con esa inyección del miedo

Bolero, naciste libre y fuerte
Naciste entre abrazos y besos
Naciste limpio puro y transparente
Y qué más puedo yo decir
Si le gusta a tanta gente

Pero déjame decirlo a gritos
Que no te inyecten a ti
Con ese asco perverso
Porque tú, eres ternura
Tú eres amor
Tú eres caricias y besos
Y es que el mundo está mal

Y necesita de un desvelo
Y yo te quiero ayudar
Invitándote a ti a bailar
En mis brazos un bolero

Porque así tienes que encontrar
Compañía, ternura y algún beso
Y olvidarte de la droga
Hay que eliminar el sida
O perderemos la vida
Si nos matan al bolero

Porque niños que han de nacer
Y que ya la llevan dentro
Como podrá este ser
Escuchar nuestro bolero

Y como podrás entender
Que tú, bolero
Naciste puro, limpio y tierno
Si naciste de un papel

¡Y yo porque! Que soy ternura
Que he nacido de tus besos
De tus amores y caricias
Porque no pusiste en mi vida
En vez del sida un bolero

¿Para qué? Para poderte decir
Déjame mirar tus ojos
Déjame mirar tu boca
Déjame decirte al oido
Muy suave y despacito
Como si fuera un susurro
Lo que siente mi corazón
Cuando yo bailo contigo
Si al bailar es un bolero
Y ese bolero, este bolero está
LIMPIO

1988

Antonio Molina

MARCADO POR LA DISTANCIA

Marcado por la distancia
Errantes por los caminos
Por los montes y las playas
Algunos desde muy niños

Errante dichoso destino
Que la gran ciudad se lleva la palma
Engullidos en polvo y ruido y,
sobretodo marcado por la distancia

Unos marchan por capricho
Otros por puros negocios
Y la mayoría alzan el vuelo
Dejando sus hogares rotos

Como aliviar la sed
Del que suspira a lo lejos
Como calmar la fiebre
De tus padres hijos o nietos

Como calmar en la distancia
La tristeza de un suspenso
O la alegría de un notable
Como vivir en momento

Como utilizar tu nombre
Como soltar un, te quiero
Y agarrarme a tu cintura
Y revolcarme en el suelo,

Si no te tengo conmigo
Me suenas allá a lo lejos
Una vez a la semana
Aguantando el sollozo por teléfono

¿Cómo estas cariño mio?
Yo bien, cuídate mucho,
Que, ya pronto nos veremos,
Ya sabes cuánto te quiero

Y la distancia fría y dura
Que se ha colocado en el medio
Te enjugas los ojos de lágrimas
Con el puño y sin pañuelo

Eso, es rabia
Eso es ternura
Y allí queda lo que más quiero
Marcado por la distancia.

1992

Antonio Molina

NIT DE REIS

En un piset xic i pobre
Que hi ha peu pla d'un terrat
Treballa una pobra dona
Treballa fins mai parar
Si un cop li manquen ses forces
No defalleix per cansat
Que mirant a sa filleta
Les torna a recuperar
Conten que aquesta dona
De bellesa sense igual
De la seva bellesa sols li queda de record
Unes trenes llargues, sedoses, brillants, que quan es desfan a damunt d'ella
A besar a ses plantes van
Poseu-me al llit diu la nena
Poseu-me al llit que és molt tard
És nit de reis
Els reis vindran i adormida no em trobaran
Mare, vull que em portin una nina com té la nena de baix
Des de que la vaig veure
No faig més que somiar
Du polaines, du fins guants
I té una careta formosa fins arracadetes hi ha
Filla, les nines són per les nenes que falta res els hi fa
Tu unes sabatetes has de demanar
No mare, no em feu plorar
Si estic acostumada a anar a peu descalç

A vestir robeta vella
I dormir sense sopar
Però si no em porten la nina
Al del cel vull demanar
Que no em torni a despertar
En sentir això la mare
Un crit del cor treu
L'un demà s'aixeca
Riu i plora
Salta i brinca
El que li passa no ho sap
Ha trobat la nina que tant havia desitjat
Du polaines, du fins guants i té una careta formosa
Fins arracades hi ha
Però la mare, li falten aquelles trenes, negres,
llargues, sedoses, brillants
Que entremig de sa pobresa
Sempre havia conservat

Dolors Monserda

Adaptat a un llenguatge popular per tradició
Compartit per Lluïsa Viñals Sala,
filla de Claudia Viñals Sala, que la recitava de memòria

ABSÈNCIA

Ploro les nits que no hi ha lluna,
i ploro quan hi ha lluna
perquè no ets amb mi.
plora el meu cor la teva absència.
però allà a on hi ha bellesa,
hi ets present tu.

Quan contemplo el cel,
el teu nom a cada estrella,
quan miro el mar,
el teu somriure hi veig,
l'escuma em fa sentir les teves carícies
i les onades em porten el teu bes,
a vegades impetuoses i fortes, i d'altres
suaus i dolces, com brisa de mar
acariciant els meus cabells;

i és tan forta la teva presència
que fins i tot sento l'olor de la teva pell,
i el tacte de la teva camisa groga
i el teu braç fort cenyint-me la cintura com un anell,
i la teva mirada i la meva es fonen
en el silenci dels amants fidels, però,
obro els ulls a l'existència, i no et veig,
i no sé, si és realitat o somni, perquè les nostres
vides viuen en el temps.

I ploro, ploro les nits que no hi ha lluna, i ploro quan hi ha lluna, perquè tu no hi ets.

Dolors Pérez Sánchez-Fortún

EL MEU SAFAREIG

No sé pas què tenia el safareig de casa
que tot i havent passat tant de temps,
encara el recordo ara.
Era de pedra grisa, enorme;
arrupideta, sota d'ell m'hi amagava
quan jugava.
M'agradava ple d'aigua transparent i clara.
Al migdia, quan els ulls del sol la miraven,
l'aigua prenia el seu raig intens
canviant de color com si estigués enamorada,
i en moviment, es reflectia
en el cel del meu safareig,
en múltiples formes imaginàries.
Aleshores, corria al tocador, i agafant
el mirall rodó de la polvorera de la mare
hi feia la rateta;
era la lluna plena i argentada,
que venia de lluny
per a banyar-se en el llac de les fades;
submergia el dit per tocar-la,
però desapareixia, deixant cercles
cada cop més amples.
Al mig, hi posava una barqueta de paper
feta de diaris del pare, i
em passava estones mirant com voltava,
navegant sense arribar a cap port,
fins que cansada i mullada es fonia,
diluint-se lentament les lletres negres dins de l'aigua.

A l'endemà de la bugada,
no m'agradava gens el meu safareig;
una bromera grisa de forats grans i petits
com muntanyes calcàries, em semblaven
monstres que em miraven,
i les mans, petites i nervioses
separaven l'escuma
per a veure de nou l'aigua clara.
Un somriure innocent apareixia
descobrint la roba neta i maca.
En el meu safareig hi havia màgia,
o potser no, potser en el fons,
dins d'aquella aigua clara
hi havia unes mans
i tots els contes que ens narrava la mare.

Dolors Pérez Sánchez-Fortún

ALHAMBRA

El agua habla en la Alhambra,
siempre que la quieras escuchar.
Paseando por sus jardines,
Susurra poesia y cantos.
Por la noche,
bajo la luz de la luna,
Te acompaña el rumor del agua,
bajando por los caminos y las acequias.
Y de dia,
acompañados por el sol
Se contempla el maravilloso
Jardín del Edén
entre las murallas rojas
de la fortaleza de la Alhambra.

RECUERDOS

La vida son palabras sueltas
Que recordamos en la intimidad
Recuerdos en trozos de papel
Que se vuelven amarillos por el tiempo.
Momentos que el recuerdo
Los hacen más tiernos
Menos dolorosos y amargos

Edith Piñas

DESTINO

El destino juega con nosotros,
moviendo las agujas del reloj,
decidiendo...
que hacer con nuestras almas.
Las horas pasan y pasan
el tiempo se va
¿Qué nos tienes preparado el destino?
Las horas pasan
las agujas no se detienen,
el tiempo se va,
Y el destino con nosotros jugará.
El destino es voluble,
da sorpresas y sobresaltos
¿Qué quiere el destino de los pobres mortales?
Él...
En su silencio sepulcral
Nos contesta sin piedad
“Vuestras almas
así sentiré más humanidad”

Edith Piñas

A UN PRESO

En una plazuela
De una costa clara
Un joven observa
Con turbia mirada
Que la gente pasa
Medita en su vida
Muy pobre y precaria
Que por desventura
Un día la droga
Le partío su alma
El joven pregunta
Busca una esperanza
La gente le mira
No afloja la marcha
En una plazuela
De su costa clara
El jovent observa con turbia mirada
Que la gente pasa

Ángel Vera

ÀLIGA

L'esperit en ÀLIGA t'ha transformat
Per poder veure des del més alt
Tot el que pots arribar a contemplar
Ser-hi per estimar
Cuidar, cridar riure i plorar
Aquest moment, en aquesta terra que ara és el que tens al davant
Volar, Volar i Volar

ESTIU I PLATJA

Un pop
Un estel de mar
Peixos i peixos que et venen a buscar
I molt de sol
I un poc de mar
La generositat de la terra propera, que de vegades, et fa oblidar que l´estan maltractant
I tanco els ulls
I aquell record que em ve a trobar
Que ajuda a veure
Que tot va bé, que l´esperança és VIVA
Que amb la tristor ens podem enfrontar
I que els crits, no s´han de silenciar

Míriam Vera

CASAL DE BARRI
BAC DE RODA
-POBLENOU

CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 106, 08005 - BCN
TEL. 933032447
WWW.CDBACDERODAP9.ORG

ACS BAC DE RODA
ENTITAT GESTORA
DEL CASAL DE BARRI

Districte de Sant Martí